

VÝPRAVA NA DRAČÍ OSTROVY

(2. díl série STRÁŽCE TAJEMSTVÍ)

Napsala: Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Tovarová, Dana Rudolfová

Vydal: Josef Chaloupka – Do čtečky.cz

www.doctecky.cz

1

Katamarán

Nataniel stál před hospodou, kde vysedávali s korbami v ruce statní námořníci, a čekal, až se ti chlapíci uklidní. Smáli se totiž, až se za břicha popadali. Nataniel strávil celý večer tím, že obcházel všechny rybáře, kapitány a námořníky v přístavu a každého se ptal, jak by se dostal na Dračí ostrovy. Doufal, že ho tam bude někdo za peníze ochotný odvézt, ale nikdo takový se nenašel. A tak tady teď stál a položil jim jinou otázku: „Jak by se na Dračí ostrovy dostal on sám? Dala by se někde koupit loď tak malá, aby ji zvládl ovládat sám a aby na ni měl peníze?“

Jeden námořník si utíral slzy, jak se zalykal smíchy a další vypadal, že snad spadne ze židle.

„Na takovou hloupost rovnou zapomeň,“ řekl další muž, který se sice nesmál, ale také vypadal pobaveně.

„Víš, proč se ty ostrovy jmenují Dračí? Protože tam žijí draci! Slupnou tě k snídani jako malinu!“

„Jak to vlastně můžete vědět, když tam nikdo nikdy nebyl?“ zamračil se Nataniel.

„Kdo říká, že tam nikdo z nás nikdy nebyl?“ podíval se na něho jeden ze starších námořníků.

„Vy jste tam byl?“ obrátil se na něho Nataniel. „Ptal jsem se totiž už snad každého v přístavu a ještě jsem na nikoho, kdo by tam byl, nenarazil.“

„Protože každý, kdo se o to pokusil, skončil už dávno v dračím žaludku,“ přihodil kdosi.

„Víš, proč se říká, že ještě nikdo nikdy neviděl draka?“ zasmál se jiný námořník. „Protože pokud ho někdo viděl, tak to bylo to poslední, co kdy v životě spatřil.“

Onen starší námořník se opět ujal slova. „Kdysi jsme tam zastavili, když jsme potřebovali nutně nabrat vodu. Bouře nás zahnala do těch míst a my už byli úplně bez zásob. Vylodili jsme se na jednom z těch menších ostrůvků souostroví, vodu jsme tam sice nenašli, ale natrhali jsme si tam aspoň kokosové ořechy. A ty potvory jsme viděli. Létały nám celou dobu nad hlavou a zřejmě to považovaly za zajímavou podívanou. Byli obrovitánští a byla jich tam spousta. Myslím, že měli rozpětí křídel tak deset metrů. Nevypadali vyloženě jako draci. Spíš jako něco mezi netopýrem a ptákem s takovým divným dlouhým ocasem. Měli zobáky plné malých zubů, a pak jeden z nich zaútočil na našeho psa. Naštěstí se mu podařilo utéct mezi stromy a tam se za námi ta příšera nevydala. Každopádně to bylo děsivé. Ale mám od té doby aspoň co vyprávět.“

„Neznáte náhodou někdo muže, který se jmenuje Ralf Drak?“ položil jim Nataniel svou další otázku.

„A jak si myslíš, že se jmenoval ten šílenec, který nám poručil tam přistát? Od té doby se mu tak říkalo. Ale starýho Ralfa jsem neviděl už aspoň pět let.“

„Ralf Drak možná někdy před třinácti lety unesl malou holčičku s rudými vlasy,“ podíval se na něho Nataniel tázavě. „Neviděl jste ho někdy někdo s takovým dítětem?“

Tentokrát se ozval jiný z mužů. „Unesl? Vždycky o ní říkal, že je to jeho dcera. Žil s ní celé roky v malé vesnici u Vidlákovy, co já vím. A pokud se nepletu, měl ještě další dvě menší děti. Každopádně po Ralfovi se před pár lety slehla země. Zapíchl tehdy chlapa a někam utekl.“

„A nemohlo to někam být na Dračí ostrovy?“ nadhodil Nataniel s nadějí v hlase.

Jeden z námořníků si zamyšleně přejel rukou po bradě. „Kdybych byl vrah a hrozila mi oprátka, možná bych se raději zabydlel na rajských ostrovech plných draků a postavil se jim. Pořád lepší drak než kat.“

„Ty ostrovy jsou jinak nádherné,“ doplnil ho starší námořník. „Byli jsme tam na podzim a pořád tam bylo příjemně teplo. Jsou tam husté pralesy, rostou tam kokosové palmy, létají tam papoušci a je tam velká laguna plná ryb. Bylo by to krásné místo k životu...“

„...kdyby si to nemysleli i draci,“ doplnil ho další z mužů.

„A nenapadá vás způsob, jak se tam dostat?“ trval si Nataniel na svém.

„Ty sis to vážně vzal do hlavy, vid’?“ podíval se na něho starý námořník. „Víš, chlapče, ty ostrovy samotné jsou sice krásné, ale jinak je to pro námořníka hotové peklo. Z jedné strany tam je silný mořský proud a jsou tam snad stovky podmořských skalisek. Ralf byl ten nejlepší kormidelník a nejzkušenější kapitán, jakého jsem kdy zažil a i on měl tehdy co dělat, aby nás odtamtud dostal. Tím ti chci říct, že tě tam nikdo neodveze, ani kdybys mu nabízel kdoví co.“

„Ale kdyby byla nějaká malá loďka, tak ta by se tam propletla spíš,“ uvažoval Nataniel nahlas.

Starý námořník si povzdychl a zavrtěl hlavou. Chvíli na Nataniela jen tak koukal, a pak řekl. „Přijď brzy ráno k lodi, která se jmenuje *Mořská panna*, o něčem bych věděl.“

Nataniel přenocoval v levném špinavém hostinci a už za úsvitu si to rázoval ke středně velké obchodní lodi, která vypadala poměrně nově a honosně. Ukázalo se, že chlapík, se kterým se den předtím bavil, je samotný kapitán, majitel a obchodník v jedné osobě. Jeho loď putovala pravidelně mezi Vidlákovem, Pompami a Motýlími ostrovy a vozila sem a tam nejrůznější zboží.

Bylo ale úplně zbytečné, že tam tak časně ráno byl, protože starý mořeplavec spal jako zabitý a vzbudil se až za dobré dvě hodiny. Pak se uvelebil s krajícem chleba a hrnkem v druhé ruce na palubě a i Natovi nabídl skromnou snídani.

„Nevím, jestli dělám dobře, že ti pomáhám,“ povzdychl si. „Ale stejně bys udělal nějakou podobnou hloupost i beze mne. A navíc není moc dobré, když se tu mladý kluk potlouká po přístavu a vykládá, kolik má peněz. Někdo z těch chlapíků, kteří moc rádi propíjejí všechno, co mají, by si pak na tebe mohl počíhat. Čímž by ti ovšem možná prokázal cennou službu, protože pak bys už nikam nemohl. Takže mě dobře poslouvej. Asi za dvě hodiny vyplujeme na druhý z Motýlích ostrovů, kde žijí domorodci, se kterými obchoduji. To, co máš, sice není málo, ale loďku si za to nikdy nekoupíš. Oni by ti ale určitě rádi prodali jeden z těch svých katamaránů nebo trimaránů,

které si staví na rybolov. A nebudou za to chtít ani peníze, mají totiž trochu zkreslené představy o jejich hodnotě a mnohem raději si vezmou praktické věci – třeba mouku a látky nebo si dost považují drůbeže a malých čuníků. Takže máš teď čas na to, abys utratil to, co máš, za něco rozumného.“

Nataniel měl peníze, které utržil za koně a ještě něco málo navíc. Měl z toho rozporuplné pocity, když utrácel skoro všechno, co měl, na místní tržnici a postupně nosil všechny ty balíčky, košíky a klece na palubu lodi. Od chvíle, kdy ho starý kapitán varoval před tím, že by ho mohl někdo okrást, začal být trochu podezřívavý a měl obavy, když na jeho lodi skládal svůj náklad, aby *Mořská panna* nezvedla kotvy, zatímco on bude někde pryč. Měl ale štěstí. Sentimentální starý námořník Nata opravdu nehodlal nějak podvádět. Měl podobně starého vnuka a v Natově věku si také pořídil svou první loďku a chápal ho. Navíc to pro něho byla maličkost svézt jednoho umíněného patnáctiletého kluka na blížký ostrov a poradit mu, jak dosáhnout svého.

Mořská panna zvedla kotvy někdy kolem desáté hodiny. Nataniel seděl mezi všemi svými zavazadly na palubě a zamyšleně se díval k Pompám, odkud se k Motýlím ostrovům blížila jakási rychlá plachetnice.

Na menší z Motýlích ostrovů dorazili asi za půl hodiny. Starý kapitán tam měl již své známé, se kterými obchodoval. Z ostrovů vozil kokosové ořechy, sušené ryby a různé domorodé výrobky, jako třeba rohože a šperky, do dalších míst a místo platidla používal podobné věci, které s sebou teď vlácel i Nataniel.

Za další půl hodinu byl Nataniel lehčí o několik látek, dva pytle mouky a klec se slepicemi a s vepříkem a stal se majitelem malého katamaránu. Domorodec, od kterého loď koupil, ho vzal navíc na krátkou projížďku, aby mu ukázal, jak s ní zacházet. Nebyla to opravdu žádná věda. Loď měla jednu plachtu. Nataniel zjistil, jak ji uvázat a přehazovat a jak ovládat kormidlo. Mezi oběma plováky byla hustá paluba z bambusu pobitá prkny, mezi kterými byly velké škvíry. Škvíry byly i mezi bambusovými kmeny a lehce tak tudy odtékala voda. Kolem celé paluby bylo nízké bambusové zábradlí ani ne ke kolenům. A pod stěžněm byly k palubě navíc pevně připevněny čtyři bedny. V nich se ocitly všechny Natanielovy věci a dva soudky s vodou. Jako dar dostal navíc rybářskou síť plnou kokosových ořechů, kterou jednoduše přivázal na jednu z beden. Domorodec, který měl za to, že udělal skvělý obchod, zval Nataniela i na oběd, ale ten neměl stání. Byl nádherný podzimní den, foukal mírný vánek, a tak již někdy kolem poledne odplul mladý kapitán na katamaránu, který byl jeho jediným majetkem směrem, kde údajně byly vzdálené Dračí ostrovy.

2

Plavba na Dračí ostrovy

Nataniel si připadal trochu bláznivě. Jedna věc byla něco plánovat a druhá to dělat. A teď, když opustil Motýlí ostrovy a všechno, co měl, bylo na palubě jeho lodi, cítil, že už není cesta zpátky. Usadil se u kormidla a vytáhl z jedné z beden kus chleba a uzeného masa.

„Princ Alex,“ brblal si přitom. To, že je ztracený princ, pro něho velkým přínosem nebylo, protože to mimo jiné znamenalo, že hrad, který považoval za svůj majetek, není ve skutečnosti jeho a v tuhle chvíli už se tam dost možná usadil rytíř Tibor, kterého Barim slíbil propustit z vězení. Takže vše, co měl, byla opravdu jen tato loďka.

Nataniel dlouho zamyšleně seděl a díval se do dále, kde ale nebylo vůbec nic, jen prázdné moře. Od starého námořníka se dozvěděl, že ostrovů je pět. Jeden velký uprostřed laguny a čtyři menší ostrůvky, které ho obklopovaly. A k tomu ještě různé roztroušené skály a ostrůvky velké jako hradní hodovní síň. Ve skutečnosti se spíše jednalo o nánosy písku v mělké laguně.

Kormidlo na katamaránu bylo opatřeno kusem provazu a byly tam úchytky, ke kterým šlo přivázat, takže u něj nemusel vysedávat, a tak se rozhodl, že si pečlivěji přeskládá věci v bednách. Bedny měly na vrchu šikovní lehké západky a Nataniel se usmál, když si vzpomněl na to, jak se starý námořník nad loďkou rozplýval. Ukazoval mu všechny tyto detaily a vysvětloval, že katamarán je téměř nepotopitelný. Měl dva plováky z lehkého dřeva, palubu, kterou mohla volně odtékat voda a šikově zavřené bedny, ze kterých se věci nevysypou, ani kdyby se loďka nakrásně převrátila.

Nataniel teď dvě z beden otevřel. Těmi druhými dvěma se zabývat nemusel, protože v těch měl soudky s vodou, a na jednu z nich přivázal síť plnou kokosových ořechů, protože zatím bude používat pouze jeden ze soudků.

Jedna z užitečných věcí, které si Nataniel koupil, byly dvě nepromokavé plachty. Byly to velké čtverce látky napuštěné dehtem a on jednu z nich rozložil na palubě a zabalil do ní vak se svým oblečením a deku, které si sbalil ve škole.

Na dno bedny poskládal pečlivěji předměty, které teď rozhodně potřebovat nebude. Pilku, sekerku, kladivo a krabici hřebíků, měděný kotlík, velkou pánev, láhev na vodu, nože, přístroje a dvě měděné misky a hrnek. Na to dal balík s oblečením a dekou a nahoru položil druhý hrnek, který bude cestou potřebovat. Spokojený se svým dílem bednu pečlivě zavřel, zkontroloval směr a ohlédl se. Motýlí ostrovy už byly daleko, ale ještě nebyly tak vzdálené, aby nemohl rozeznat jednotlivé detaily, malé budovy, loďky pohupující se v přístavu nebo plachetnici, která právě přistávala u menšího z nich.

Ve druhé bedně měl Nataniel různé drobnosti a tolik jídla, kolik pobral. Všechno si to vyskládal na palubu a začal to přerovnávat. Úplně na dno rozprostřel nepromokavou plachtu a na ni hodil váček se zbylými penězi. Moc jich nebylo. Nechal si jen menší hotovost, aby nebyl úplně bez prostředků. Nechtěl utratit úplně všechno. Víc věcí by už stejně ani nepobral. Na druhou stranu považoval za důležité vybavit se vším, co bylo možné, protože každá z drobností, jako nůžky nebo krabička křesadel, se mu někde, kde možná ani nejsou lidé, bude hodit mnohem víc. Pak na plachtu srovnal pytlík s nůžkami, krabičku křesadel, sáček, ve kterém byly různé jehly a nitě, balíček plátna, pytlík soli, krabici sucharů, sušené maso a velkou sušenou šunku. Všechno to zabalil do nepromokavé plachty, aby se to případně nenamočilo a na to poskládal čerstvé jídlo, které chtěl mít po ruce. Několik bochníků chleba, uzené maso, jablka, rajčata, okurky, olivy a veliké kolo sýra.

Do jednoho z rajčat se rovnou pustil, ale jak ho tak kousal, něco ho napadlo. Vzal z kapsy kapesník, vyplivl do něj několik semínek, a když si bral hrnek, aby se mohl napít, schoval ten balíček do bedny. Když později ujídal okurky a olivy, přidával raději všechny pecky do tohoto kapesníku. Vždyť kdoví, jak dlouho bude na Dračích ostrovech a co všechno ho tam čeká. Ať už se mu to bude někdy hodit nebo ne, určitě by byla hloupost vyhazovat semínka do moře.

Motýlí ostrovy se do večera změnily ve vzdálený bod na obzoru, a pak zmizely úplně a Nataniel si připadal uprostřed moře dočista ztracený. Neměl žádné navigační přístroje ani znalosti. Od oběda pouze udržoval směr, který mu starý námořník poradil. Jediné, co věděl, bylo, že má plout na severozápad a že na noční obloze si může svůj směr ověřit podle Severky, hvězdy v souhvězdí Rytířova štítu. Sledoval ji tak dlouho, než začal usínat vsedě. A pozdě v noci raději skasal plachtu a

doufal, že se přes noc neodchýlí od určeného směru. Zabalil se do deky a usnul na dřevěných prknech neklidným spánkem.

Ráno Nataniel vstal, sotva se rozednilo. Severka už byla pryč, Motýlí ostrovy také a všude okolo bylo jen moře. Znovu napnul plachtu a zamířil tam, kde si myslel, že je severozápad. Uvědomoval si ale, že takhle to nejde. Dokud Dračí ostrovy neuvidí, nesmí v noci spát, aby si mohl kontrolovat směr.

Nervózně se nasnídal, a později si krátil dlouhou chvíli tím, že se pokoušel opatrně vyvrtat dýkou otvor do jednoho z kokosových ořechů. Vypil vodu, která v něm byla, a pak se mu ho podařilo rozbít a začal zvolna žvýkat tuhou dužinu. Jak tak jedl, všiml si malého bodu na obzoru, který se pohyboval směrem k němu a k obzoru zároveň.

A v tu chvíli mu to došlo. Barim. Viděl přece loď, která připlouvala na Motýlí ostrovy z Pomp a dost možná to byla tatáž plachetnice, kterou spatřil, když odplouval z Motýlích ostrovů. Možná, že i tahle loď mířila na Dračí ostrovy ve snaze ho dohnat. Mohl Barim tak lehce přijít na to, kam míří? Připadal si celou dobu tak sám, ale teď ho napadlo, že nad ním možná jeho přítel drží svou ochrannou ruku. Natanielovi občas nebylo jasné, jak ho Barim dokázal tak lehce prokouknout. Kam jinam a proč by ale plula v těchto neprobádaných vodách nějaká loď? A pokud by ti na její palubě věděli, kde je severozápad lépe než on, tak možná směřovali právě tam. Třeba mířil až moc na západ.

Nataniel nechal kokosový ořech být, rychle změnil směr a vyskočil, aby přehodil a utáhl plachtu. Ať už je to kdokoliv, bude se té lodi alespoň chvíli držet. Aspoň do té doby, než uvidí na moři nějaký orientační bod. A ten večer nesmí jen tak lehce usnout!

Nataniel strávil na palubě katamaránu druhý den a když večer začalo zapadat slunce, měl pocit, že na obzoru spatřil v dálce nějakou nevýraznou maličkou tečku. Plachetnice tam dozajista mířila, protože v těch vodách nebylo nic jiného, k čemu by mohla plout. Ale i ona byla pro Nata malým bodem na obzoru, i když podstatně výraznějším než to, o čem doufal, že to jsou Dračí ostrovy.

3

První z ostrovů

Ten den, kdy byl Nataniel sám uprostřed širého oceánu, neměl ani moc chuť k jídlu. Byl neklidný, ustrašený a ponořený ve svých myšlenkách. Ta tečka na obzoru mu ale zázračným způsobem zvedla náladu. Než se úplně setmělo, byl si jistý, že na horizontu opravdu něco je. A oslavil to malou hostinou. Dal si maso a chleba, pořádný kus sýra a k tomu spořádal několik rajčat a okurku. Sice se zvedaly vlny a sílil vítr, ale ačkoliv Nataniel slýchal o mořské nemoci, on sám se cítil skvěle. Na moři se mu líbilo a to, jak katamarán letěl s větrem o závod, si vyloženě užíval. A po více než čtyřadvaceti hodinách na moři se už cítil jako zkušený mořeplavec. Jistými pohyby přitahoval plachtu a také zjistil, že když jede šikmo proti vlnám, tak si s lodí tak nepohazují. Tu noc vydržel Nataniel vzhůru opravdu dlouho. Mířil na severozápad v záři Severky a ani nevěděl, kdy a jak usnul.

Někdy nad ránem se vzbudil s leknutím, když se mohutná vlna přelila přes palubu a málem ho smetla do vody. Naštěstí ho zachytilo ono bambusové zábradlíčko, kterým byla loďka opatřena. V duchu si huboval. Na lodi byl provaz, který byl určený k tomu, aby se k ní přivázal, ale on o něj

předchozího dne dvakrát zakopl, a tak si ho odvázel. Navíc usnul neplánovaně, takže nedostál svému úmyslu přivázat se aspoň na noc.

Byla ještě tma, ale hvězdy zmizely. Do loďky teď bušily obrovské vlny. Nataniel byl rád, když se zvládl pořádně přivázat a rozhlížel se. Ale zatím viděl jen temné masy vody, které ho obklopovaly a nic víc. Bylo ještě brzy. Zajímalo by ho, kolik je hodin. Nic jako hodinky ale tehdy neexistovalo, čas určovaly jen velké sluneční hodiny na stěnách budov a lidé se jinak řídili jen podle slunce. A to zatím ještě nevyšlo.

Nataniel už měl pomyslný seznam věcí, které by si koupil, kdyby mohl. Proč si koupil jen dvě nepromokavé plachty a ne tři? Byl teď úplně mokrá a jeho přikrývka také. Vlny se přelévaly tu a tam přes palubu, a kdyby měl ještě jednu plachtu, mohl se do ní zabalit. Co má ale teď dělat? Vybalit své suché věci nebo své jídlo a další cennosti? To si netroufal. A proč si neopatřil klobouk proti slunci nebo něco, čím by mohl snáze navrtat kokosové ořechy? Neodvažoval se teď pohnout od kormidla a od zábradlí, ke kterému se pevně připoutal, a tak se choulil pod studenou nepříjemnou dekou, která ho stejně nemohla nijak ochránit před proudy vody. Držel se jí jen proto, aby mu ji moře nesebralo, a také proto, že se mu nechtělo udělat těch pár kroků k bedně.

Asi za dvě hodiny se rozednilo, ale bylo to pošmourné svítání. K silnému vlnobití se přidal vytrvalý déšť a voda ho teď zmáčela ze všech stran. Jediné, co ho těšilo, bylo, že jeho malé plavidlo bylo opravdu neuvěřitelně odolné a stabilní. Proplétalo se mezi vlnami, a když už ho nějaká překvapila a zaútočila plnou silou na palubu, loďka se vždy o kousek potopila, někdy až téměř k palubě, která byla běžně asi půl metru nad vodou. Ale pak vždy zase vyskočila. Voda otekla mezi škvírami nebo stekla po palubě a loďka se chovala jako korková zátka zatlačená pod hladinu. Neomylně a bezpečně vyskakovala znovu a znovu z vody, kam se ji vlny snažily stlačit.

A na hřebeni jedné z vln, která ho po chvíli zvedla vysoko do výšky, zahlédl Nataniel na obzoru obrys jakési hory. Byl to jen okamžik, ale stačilo to k tomu, aby změnil směr.

Nataniel měl za to, že to, co se rozpoutalo, je nějaká strašná bouře, ale ve skutečnosti to byl jen hodně silný déšť, ke kterému se navíc zvedl silný vítr. Byl začátek října a na jiných místech planety to znamenalo začátek podzimu. Tady to ale byl spíše začátek období dešťů spojeného jen s o trochu chladnějším počasím. Ačkoliv si byl Nataniel vědomý toho, že tady na severu je teplejší podnebí, moc platné mu to nebylo. Celý den se klepal zimou, zápasil s vlnami, a jakmile se vyhoupl na hřebeny vln, snažil se pátrat po obrysu Dračích ostrovů.

Po obědě už se obrysy změnily v jasně se rýsující zemi ukrytou za dešťovou clonou. Tajemnou plachetnici ten den nespátl a byl rád, když se mu jednou podařilo pořádně se napít a dojíst kus namočeného chleba, který nebyl zabalený v nepromokavém plátně. K zábradlí u kormidla si pak přivázal sáček jablek, aby už nemusel bedny zbytečně otevírat. Jimi zaháněl po zbytek odpoledne žízeň i hlad.

Země, ze které měl předtím takovou radost, mu odpoledne začala dělat starosti. Skaliska, která vyčnívala z vody několik stovek metrů nebo možná kilometrů před ostrovem, vypadala, jak když tam někdo rozsypal sáček velikých hřebíků. Nataniel se snažil držet loďku raději dál od nich, jenomže až teď si uvědomil, proč mu plavení dosud přišlo jednoduché. Vítr mu foukal totiž po celou dobu plavby do zad a hnal ho potřebným směrem. Nyní připlouval k ostrovům z jihu a potřeboval je obeplout ať už jedním či druhým směrem. Jenomže to moc dobře neuměl. Když se snažil směřovat k západu, vystavil tak loďku bočnímu větru a katamarán se tak nebezpečně naklonil na bok, že se na chvíli bál, že se převrátí. Byl rád, když plovák opět spočinul na vodě a pokusil se

odvázat plachtu. Trochu ji povolil, zkusil zamířit na východ a pár set metrů se mu to dařilo, ale pak se do plachty opřel silný vítr a zase ho hnál k útesům, které teď od něho byly jen asi sto metrů.

Nataniel nakonec s povzdechem zkusil zamířit přímo mezi ně do průrvy široké tak dvacet metrů. To by bylo pro tři metry široký katamarán dost, pokud by s ním ovšem Nataniel uměl lépe zacházet. Veliké vlny a jeho nezkušenost způsobily, že místo aby se katamarán vešel do průrvy, hnalo ho to přímo na jedno ze skalisek, kde ho jedna vlna vyzdvihla do výšky.

Nataniel vykřikl, když loďka dopadla s praskotem na vrchol skály a napíchla se na její hrot jako na obří jehlu. Další vlna ji začala lámat. Nataniel vyskočil na skálu a vši silou katamarán nadzvedl. To už tu byla další vlna, která ho smetla i s jeho uvolněnou loďkou do moře. Poničený katamarán teď plaval na hladině a vláčel Nataniela s sebou. A pak znovu narazil na jiné, tentokrát podmořské skalisko. Na chvíli se zasekl, Nat toho využil, aby se vyškrábal na palubu, ale to už na ně dopadla další vlna. A paluba, která už nezvládla odolávat náporu vln, praskla.

Nataniel se chtěl vrhnout ke svým bednám a chytit se jich. A úplně zapomněl na provaz, který mu v předchozích hodinách několikrát zachránil život. Ten byl připevněný k oné druhé polovině lodi. Plovák jím smýkl do moře, Nataniel se na něj s vypětím sil vydrápal a sledoval, jak moře unáší všechny jeho poklady pryč. Před ním byl jakýsi malý ostrůvek, vzdálený asi dvě stě metrů, a tam ho moře konečně po pár minutách vyvrhlo.

Byl úplně vyčerpaný a promáčený. Stále ještě pršelo. S námahou vytáhl plovák na písek mimo dosah vln a smutně si prohlížel těch pár bambusů a prken, které mu zbyly.

Ostrůvek byla vlastně jen taková větší písčná planina, na kterou útočily vlny, ale někde uprostřed byl malý plácek mimo jejich dosah. Jinak tam nebyly žádné rostliny, skály, zkrátka nic.

Po krátké chvíli odpočinku se postavil na třesoucí se nohy a rozhlížel se kolem sebe.

Už se šelo, ale přece jen viděl, že od hlavního velkého ostrova je asi kilometr daleko a že v překvapivě klidné laguně nejsou moc velké vlny. Po pravici byl další ostrůvek, podstatně větší než ten, na kterém se ocitl a vzdálený asi padesát metrů. Nataniel byl ale k smrti unavený, nebyl tak dobrý plavec, aby si troufl do vln, které byly v těchto místech větší než v laguně a navíc už byla skoro tma. Udělal to jediné, co udělat mohl. Vyhrabal si v písku rukama díru, svlékl se a zahrabal se do písku. A zbytek katamaránu převrátil a z kousků paluby si udělal jakousi střechu.

Byl z něj dokonalý trosečník. Neměl nic víc než pár kousků oblečení a své boty. Z vybavené loďky, která spolu s věcmi na ní představovala celé jeho jmění, mu nezbylo vůbec nic. V písku mu ale bylo přece jen alespoň o něco tepleji, a tak po chvíli usnul neklidným trhavým spánkem.